

Luarea deciziilor biblice

LECTȚIA
OPT

PERSPECTIVA
EXISTENȚIALĂ: A FI BUN

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Creația	2
A. Dumnezeu	2
1. Ființa	2
2. Bunătatea	3
B. Umanitatea	4
1. Chipul lui Dumnezeu	5
2. Binecuvântarea	6
3. Mandatul cultural	6
III. Căderea.....	7
A. Natura	7
B. Voința	8
C. Cunoștința	10
1. Accesul la revelație	10
2. Înțelegerea revelației	11
3. Ascultarea de revelație	12
IV. Răscumpărarea.....	14
A. Natura	15
B. Voința	16
C. Cunoștința	17
1. Accesul la revelație	17
2. Înțelegerea revelației	17
3. Ascultarea de revelație	18
V. Concluzie	20

Luarea deciziilor biblice

Lecția opt

Perspectiva existențială: a fi bun

INTRODUCERE

În timpul evului mediu, filozofii și oamenii de știință practicau uneori alchimia. Aceasta era încercarea de transformare a metalelor ieftine, precum plumbul, în metale prețioase, ca aurul. Desigur, alchimiștii știau că plumbul poate fi făcut să arate ca aurul, sau poate fi amestecat cu alte substanțe, pentru a semăna cu acesta. Dar, de asemenea, știau că, pentru ca plumbul să aibă adevăratele calități ale aurului, însăși natura lui trebuia schimbată. Cu alte cuvinte, trebuia să devină aur.

Ei bine, lucrul acesta este adevărat și cu privire la oameni. Cuvintele, gândurile și acțiunile noastre sunt indisolubil legate de natura noastră. La fel cum plumbul nu poate avea cu adevărat proprietățile aurului, nici oamenii cu o natură coruptă nu pot face fapte cu adevărat bune. Faptele noastre reflectă totdeauna cu caracterul nostru.

Aceasta este a opta lecție din ciclul *Luarea deciziilor biblice* și am intitulat-o "Perspectiva existențială: a fi bun." În această lecție vom analiza perspectiva existențială prin evaluarea relației dintre bunătate și ființă, cu accent pe modul în care bunătatea se raportează la cine suntem.

După cum vă amintiți, în lecțiile anterioare, am afirmat că luarea deciziilor biblice presupune aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la o anumită situație, de către o persoană. Acest model subliniază trei aspecte esențiale ale problemelor etice, și anume Cuvântul lui Dumnezeu, situația și persoana care ia decizia.

Aceste trei aspecte ale judecății etice corespund celor trei perspective pe care le-am analizat de-a lungul acestor lecții. Perspectiva normativă scoate în evidență Cuvântul lui Dumnezeu și pune întrebări de genul "Ce descoperă Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la datoria noastră?" Perspectiva situațională se focalizează asupra realităților, obiectivelor și mijloacelor utilizate în procesul etic și pune întrebări de genul "Cum putem atinge obiectivele care sunt pe placul lui Dumnezeu?" Perspectiva existențială are în vedere ființa umană, adică persoana care ia deciziile etice. Ea pune întrebări de genul "Cum trebuie să ne schimbăm, pentru a fi pe placul lui Dumnezeu?" și "Ce fel de oameni îi sunt pe plac?" Această perspectivă existențială reprezintă obiectul restului lecțiilor din acest ciclu.

După cum am menționat într-o lecție anterioară, termenul "existențial" a fost folosit în diverse moduri de către filozofi. Dar, în aceste lecții, vom folosi acest termen pentru a face referire la aspectele umane ale întrebărilor de natură etică. Deci, în cadrul temelor perspectivei existențiale, ne vom focaliza asupra unor subiecte precum: natura și caracterul omului, ce fel de oameni suntem și cum ar trebui să fim.

În mod deosebit, în această lecție ne vom concentra asupra a ceea ce înseamnă ca omul să fie bun. Știm cu toții că până și cei mai răi criminali uneori fac lucruri bune. Dar, a fi o persoană bună este cu totul altceva. A fi bun are mai mult de-a face cu identitatea, hotărârile și motivațiile noastre, adică acele lucruri pe care Biblia le descrie ca reprezentând inima unei persoane.

În această lecție despre „a fi buni”, vom analiza relația dintre persoană și bunătate, parcurgând trei etape fundamentale ale istoriei biblice. Mai întâi, vom discuta despre perioada creației, uitându-te la bunătatea lui Dumnezeu și la faptul că ființele umane erau inerent bune, atunci când El le-a creat. Apoi, ne vom îndrepta către perioada căderii, analizând modul în care păcatul a afectat bunătatea umanității și, în final, vom vorbi despre perioada răscumpărării, când Dumnezeu îi restaurează pe cei credincioși și le dă puterea de a fi buni. Să începem cu creația, adică acea perioadă când bunul Creator a găsit cu cale să creeze o lume bună și s-o populeze cu ființe umane bune.

CREAȚIA

Discuția noastră despre bunătatea din vremea creației se împarte în două. Mai întâi, vom vorbi despre Dumnezeu și despre bunătatea Lui, arătând faptul că bunătatea morală își are rădăcina în Dumnezeu. Apoi, vom descrie felul în care Dumnezeu a creat umanitatea pentru a reflecta bunătatea Lui. Deci, să începem prin a privi la bunătatea lui Dumnezeu.

DUMNEZEU

Analizând ideea că bunătatea își are rădăcina în Dumnezeu, vom începe prin a studia ființa Lui și, în particular, caracterul Lui. Apoi, vom insista asupra unui anumit aspect al caracterului Lui, și anume, bunătatea Lui morală. Vom începe cu o scurtă prezentare a ființei lui Dumnezeu.

Ființa

Scriptura are nenumărate lucruri de spus despre ființa lui Dumnezeu, dar în ce ne privește vom scoate în evidență relația dintre atributele Lui esențiale și persoana Lui. Cu alte cuvinte, atributele lui Dumnezeu sunt inseparabile de persoana Lui; Îl definesc.

Acesta este unul dintre motivele pentru care autorii Scripturii folosesc atributele divine pentru a-L descrie și chiar a-L numi pe Dumnezeu. De exemplu, El este numit „părintele îndurării” și „Dumnezeul oricărei mângâieri” în 2 Corinteni 1:3. El este „Dumnezeu atotputernic” în Ezechiel 10:5, „Dumnezeul dreptății” în Maleahi 2:17 și „Dumnezeul păcii” în Evrei 13:20. El este „Sfânt” în Proverbe 9:10, și „Împăratul slavei” în Psalm 24:7-10.

Această listă ar putea continua la nesfârșit, dar lucrul demn de reținut este următorul: prezentând atributele lui Dumnezeu în felul acesta, autorii Scripturii ne învață despre Dumnezeu ca persoană; îi descriu caracterul Său fundamental. De exemplu, atunci când David Îl numește pe Domnul “Împăratul slavei” în Psalmul 24, nu vrea să spună doar ca Dumnezeu are o anumită mărime a slavei, sau că El este uneori glorificat. Ceea ce vrea să spună este că slava lui Dumnezeu reprezintă un aspect esențial și central al caracterului Lui, inseparabil de persoana Lui.

Atunci când studiem despre ființa lui Dumnezeu, este important să nu uităm că toate atributele lui Dumnezeu sunt imuabile, adică nu se schimbă niciodată. De exemplu, Dumnezeu nu poate fi sfânt într-o zi și mai puțin sfânt ziua următoare. El nu poate fi omnipotent și omniscient în anumite perioade, dar limitat în puterea și cunoștința Lui în altele.

Scriptura afirmă lucrul acesta în multe locuri, precum Psalmul 102: 25-27, Maleahi 3:6 și Iacov 1:17 dar, din lipsă de timp, vom analiza doar un astfel de pasaj. Iată cuvintele lui Iacov, din Iacov 1:17:

... Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare. (Iacov 1:17)

În ciuda tuturor transformărilor și schimbărilor care au loc în creație, putem fi siguri de faptul că Dumnezeu nu se schimbă. Astăzi, Dumnezeu este aceeași persoană și are aceleași atribute fundamentale ca și înainte de crearea lumii. El va rămâne aceeași persoană pentru totdeauna.

După ce am discutat despre persoana lui Dumnezeu, suntem gata să ne îndreptăm atenția către bunătatea pe care Dumnezeu o are în Sine Însuși.

Bunătatea

Când vorbim despre bunătatea lui Dumnezeu în contextul eticii, ne gândim la puritatea și perfecțiunea Lui morală. După cum am văzut în lecțiile anterioare, Dumnezeu Însuși reprezintă standardul suprem al moralității. Nu există vreun alt standard al bunătății în funcție de care putem fi judecați noi sau El, ci caracterul Lui reprezintă etalonul în funcție de care stabilim dacă un anumit lucru este bun sau rău.

1 Ioan 1:5-7 explică aceasta, folosind ideea de "lumină". Ioan scrie următoarele cuvinte:

Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. (1 Ioan 1:5-7)

În acest pasaj, lumina este o metaforă a adevărului și purității morale, în timp ce întunericul este asociat păcatului și minciunii. Deci, deoarece în Dumnezeu nu există întuneric, în El, în nici unul din aspectele ființei Lui, nu există păcat. Cu alte cuvinte, bunătatea reprezintă unul dintre atributele esențiale ale lui Dumnezeu.

Atunci când ne gândim la bunătatea lui Dumnezeu în raport cu ființa Lui, este important să abordăm lucrurile în termenii perspectivelor. Vă amintiți că, adesea, pe parcursul acestui ciclu de studii am vorbit despre importanța perspectivelor. De exemplu, modelul nostru presupune trei perspective: perspectiva normativă, perspectiva situațională și perspectiva existențială, fiecare dintre ele prezentând etica dintr-un alt punct de vedere.

Tot la fel putem spune și cu privire la atributele lui Dumnezeu dar, deoarece Dumnezeu are atât de multe atribute, este mai eficient să le descriem prin imaginea unei pietre prețioase, decât prin cea a unui triunghi.

Pe scurt, fiecare dintre atributele lui Dumnezeu reprezintă o perspectivă asupra întregii Lui ființe și fiecare dintre aceste atribute este într-o relație de dependență și susținută de toate celelalte.

Pentru exemplificare, să abordăm doar trei dintre atributele lui Dumnezeu: autoritatea, dreptatea și bunătatea. Autoritatea lui Dumnezeu este bună și dreaptă; cu alte cuvinte, faptul că Dumnezeu are autoritate este un lucru bun și drept, iar El Își exercită această autoritate prin bunătate și dreptate. De asemenea, dreptatea Sa este bună și are caracter de autoritate. Judecățile lui Dumnezeu au întotdeauna autoritate și sunt bune. De asemenea, bunătatea Lui este dreaptă și are caracter de autoritate. Bunătatea Lui este în consens cu dreptatea Lui aducând binecuvântare celor dreți și în același timp fixează standardul după care este judecat tot ce e bun.

Tradițional, teologii au susținut interdependența atributelor lui Dumnezeu, folosind conceptul de simplitate, termen prin intermediul căruia afirmă că Dumnezeu nu este un amalgam eterogen de componente, ci o ființă de o unitate și integritate absolută. Sau, pentru a folosi ilustrația unei pietre prețioase, El nu e o bijuterie cu mai multe pietre prețioase, ci o piatră prețioasă cu mai multe fațete.

Este important să înțelegem acest concept, deoarece presupune că nimic din ființa lui Dumnezeu nu poate contrazice bunătatea Lui și nu ne poate oferi un standard antitetic de urmat. De exemplu, nu putem face apel la dreptatea lui Dumnezeu în speranța că vom putea anula implicațiile bunătății Lui. În caracterul lui Dumnezeu, dacă ceva este drept, atunci este și bun și, dacă ceva este bun, el este în mod necesar drept. Atributele Lui sunt totdeauna în armonie unele cu altele, deoarece descriu aceeași persoană neschimbătoare și unitară.

După ce am văzut că bunătatea morală este înrădăcinată în ființa lui Dumnezeu, suntem gata să discutăm despre faptul că Dumnezeu a creat umanitatea pentru a fi bună. Cu alte cuvinte, El ne-a creat pentru a-I reflecta bunătatea personală.

UMANITATEA

Relatarea creației din Geneza capitolul 1 este cunoscută de majoritatea creștinilor. Știm că Dumnezeu a creat cerul și pământul, dându-le o formă. De asemenea, știm că le-a populat cu locuitori, pentru a nu fi goale și, bineînțeles, apogeul creației l-a reprezentat crearea omului, în a șasea zi. Iată ce spune Moise în Geneza 1:27-28:

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, ... Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ. (Geneza 1:27-28)

Discuția noastră despre bunătatea umanității va aborda trei detalii ale creației omului, amintite în versetele pe care le-am citit. Mai întâi, vom analiza faptul că

umanitatea a fost creată ca imagine a lui Dumnezeu, ca o reprezentare vizibilă a bunătății Lui. Apoi, vom vorbi despre binecuvântarea dată de Dumnezeu omenirii și, în al treilea rând, vom menționa mandatul cultural, încredințat de Dumnezeu rasei umane. Să începem cu chipul lui Dumnezeu purtat de umanitate în momentul creației.

Chipul lui Dumnezeu

După cum am văzut în Geneza 1:27, Moise scrie că:

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său (Geneza 1:27)

Când teologii vorbesc despre omenire ca fiind creată după chipul lui Dumnezeu, se referă adesea la atribute precum rațiunea, spiritualitatea, natura morală, nemurirea și neprihănirea inițială. Este adevărat că, într-o anumită măsură, ființele umane au aceste atribute în comun cu Dumnezeu.

Probabil că una dintre cele mai bune modalități de înțelegere a chipului lui Dumnezeu este aceea de a analiza modul în care lumea antică aborda problema imagisticii. În perioada în care a fost scrisă Geneza, era un lucru obișnuit ca regii să ridice statui și alte reprezentări ale chipului lor în împărățiile unde domneau. Aceste statui trebuiau tratate cu respect, deoarece îl reprezentau pe rege și aminteau poporului să-l iubească, să-l cinstească și să-l asculte.

În mod asemănător, Dumnezeu, Împăratul întregii creații, a desemnat omul să fie reprezentantul viu al chipului Lui. Deci, atunci când ne uităm la o ființă umană, vedem o imagine care ne amintește de Dumnezeu și, atunci când tratăm un om așa cum nu trebuie, Îl dezonorăm pe Domnul pe care Îl reprezintă. Să citim Geneza 9:6, unde Dumnezeu dă următoarele instrucțiuni:

Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui. (Geneza 9:6)

Motivul pentru care criminalii erau pedepsiți cu moartea nu era doar faptul că luau o viață umană, ci faptul că agresau imaginea lui Dumnezeu, punând la cale un atac împotriva gloriei mărețului Împărat.

Mai mult, lumea antică asocia adesea imaginile divinităților cu calitatea de fiu divin. Mai specific, regii antichității erau considerați a fi atât imaginea zeilor, cât și fiii lor. Deci, în Geneza, când Dumnezeu a creat bărbatul și femeia după chipul și asemănarea Lui, i-a declarat copiii Lui, ai Împăratului.

De fapt, rolul omenirii de a fi reprezentanți ai lui Dumnezeu, dar și copii ai Lui, reprezintă temelia multora dintre concluziile la care ajungem în ce privește propria noastră bunătate. Fiindcă Dumnezeu vrea să fim atât reprezentanți cât și copii ai Lui, El ne-a creat cu acele calități care reflectă propria Lui perfecțiune. Bineînțeles că omenirea nu a fost creată pentru a fi imaginea exactă a lui Dumnezeu, care este perfect în toate aspectele, ci a fost creată fără cusur și fără păcat, conform cu standardul caracterului lui Dumnezeu. Astfel, El ne-a creat în așa fel încât bunătatea noastră să fie înrădăcinată în însăși ființa noastră.

Binecuvântarea

Această perspectivă asupra umanității, ca și chip al lui Dumnezeu, e confirmată și de faptul că Dumnezeu rostește o binecuvântare asupra omului. În Geneza 1:28 este relatat un eveniment foarte important care a avut loc la crearea omenirii. Iată ce scrie acolo:

Dumnezeu i-a binecuvântat... (Geneza 1:28)

Vă amintiți că, de-a lungul acestui ciclu de studii, am definit etica creștină ca fiind:

Teologie, văzută ca mijloc de determinare a ființelor, acțiunilor și atitudinilor care primesc sau nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu.

Prin această definiție, am definit conceptul de “bine” nu doar în termenii caracterului lui Dumnezeu ci și în termenii lucrurilor pe care El le binecuvântează și le aprobă. Orice binecuvântează și aprobă El este bun, și orice condamnă și blestemă El este rău.

Deci, când Dumnezeu a binecuvântat omenirea la creație, El a arătat că umanitatea era bună din punct de vedere moral. Semnificativ e faptul că Geneza nu oferă nicio indicație asupra faptului că umanitatea ar fi făcut ceva pentru a merita această binecuvântare. Din contră, oamenii doar ce fuseseră creați, așa că binecuvântarea lui Dumnezeu nu reprezenta o apreciere a comportamentului lor, ci a însăși ființei lor. Ei i-a binecuvântat pentru că în ei existau înscrise atributele bunătății.

După ce am privit la omenire ca imagine și chip al lui Dumnezeu și am discutat despre binecuvântarea dată de El oamenilor, trebuie să abordăm pe scurt și mandatul cultural încredințat de Dumnezeu rasei umane.

Mandatul cultural

Așa cum am menționat în aceasta lecție, Geneza 1:28 prezintă mandatul cultural încredințat de Dumnezeu omenirii, prin următoarele cuvinte:

...Dumnezeu le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ." (Geneza 1:28)

În acord cu rolul omenirii ca imagine și chip al lui Dumnezeu, El i-a desemnat pe oameni să fie vasalii Lui pe pământ, să-l supună, să-l umple și să-l conducă pentru slava Lui. Prin această responsabilitate, Dumnezeu arată că umanitatea era capabilă să realizeze acest lucru atât din punct de vedere fizic cât și moral.

Așa cum au fost create original, ființele umane, puteau zidi o împărăție sfântă și neprihănită, în care să locuiască Dumnezeu. Eram capabili să slujim în prezența nemijlocită a Domnului, fără a fi distruși. Pentru a face aceasta, Dumnezeu ne-a creat cu

puritate morală în însăși ființa noastră, înzestrați cu atributul bunătății și fără a fi întinați de păcat. Ca urmare, oamenii erau capabili să aleagă căile bune din punct de vedere moral și să umble pe ele.

Deci, vedem că și în cazul lui Dumnezeu și în cazul omului, bunătatea își are rădăcina în însăși ființa noastră. Dumnezeu, este imuabil și, ca urmare, nici bunătatea Lui nu se schimbă dar, din nefericire, ființa omului s-a schimbat în rău. Dumnezeu ne-a creat buni, dar, după cum vom vedea, păcatul a stricat ființa noastră, împiedicând-o să mai fie o sursă a bunătății.

După ce am văzut relația dintre bunătate și ființă, manifestată la momentul creației, suntem gata să ne îndreptăm atenția către perioada căderii. În mod specific, vom analiza modul în care păcatul a deteriorat ființa umană, distrugând astfel bunătatea ei.

CĂDEREA

Cunoaștem cu toții relatarea biblică a căderii omului în păcat, din Geneza capitolul 3. Dumnezeu îi crease pe Adam și Eva și îi pusese în grădina Edenului dar, deși le dăduse o mare libertate, le pusese și o interdicție clară: nu aveau voie să mănânce din Pomul cunoaștinței binelui și răului.

Însă, șarpele a ispitit-o pe Eva să mănânce din pom și ea a mâncat. Apoi i-a dat și lui Adam, care a mâncat și el. Ca urmare a căderii lor în păcat, Dumnezeu i-a condamnat să sufere consecințe severe, care urmau să se reflecte nu doar asupra lor, ci asupra întregii rase umane care avea să se tragă din ei.

Vom menționa trei consecințe ale căderii omenirii în păcat. În primul rând, vom vorbi despre coruperea naturii umane, apoi vom vedea că, din pricina căderii, voința noastră a fost înrobătată de păcat și ne-am pierdut abilitatea de a alege să facem lucruri bune din punct de vedere moral. În al treilea rând, vom discuta despre felul în care căderea ne-a afectat cunoaștința, astfel încât am ajuns incapabil să recunoaștem pe deplin bunătatea morală. Să începem prin a evalua starea de corupție a naturii umane care s-a instalat odată cu căderea în păcat.

NATURA

Când vorbim despre natura ființelor umane, ne referim la caracterul nostru fundamental, adică la aspectele centrale ale ființei noastre.

După cum am văzut, când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, ei erau perfecți și fără păcat. Toate caracteristicile și atributele lor erau bune și pe placul lui Dumnezeu. Ca urmare, putem spune că natura umană era bună din punct de vedere moral în momentul creației, dar, după cădere, Dumnezeu i-a blestemat pe Adam și Eva pentru păcatul lor. Ca parte a acestui blestem, natura lor s-a schimbat, astfel încât caracterul fundamental al rasei umane nu a mai fost bun, ci rău din punct de vedere moral.

În Romani 5:12,19, Pavel spune următoarele despre blestemul lui Adam:

Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși. (Romani 5:12, 19)

Acest păcat al lui Adam a dus la căderea întregii omeniri în păcat, iar blestemul rezultat în urma acestei căderi a stricat natura fiecăruia dintre noi, ducând la moarte și la păcat. Iată cuvintele din Romani 8:5-8, prin care Pavel descrie efectele căderii:

... cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești umblă după lucrurile firii pământești... Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu. (Romani 8:5-8)

Natura omului după cădere a fost coruptă și prin urmare nu mai este bună din punct de vedere moral. Acum, natura noastră căzută este rea. Iubim păcatul. Îl urâm pe Dumnezeu. Ne răzvrătim împotriva legii Lui. Nu-I mai putem fi plăcuți. Nu mai putem dobândi aprobarea sau binecuvântarea Lui.

După ce am discutat despre coruperea naturii umane, să analizăm modul în care voința umană a ajuns înrobite de păcat, ca urmare a căderii.

VOINȚA

Vom începe prin a da o definiție a voinței. De obicei, când teologii vorbesc despre voință, se referă la capacitatea personală de a decide, de a alege, de a dori, de a spera și de a intenționa. Pe scurt, ne folosim voința pentru a lua decizii și a alege, dar și când avem în vedere lucruri pe care le vrem, dorim să le facem, sau să le experimentăm.

La fel ca și restul atributelor și capacităților noastre, voința reflectă natura pe care o avem. Înainte de cădere, voința omului era perfectă, creată să-L reflecte pe Dumnezeu și caracterul Lui, și capabilă să gândească și să decidă bine din punct de vedere moral. Dar, după cum a demonstrat căderea, voința omului a fost creată și cu capacitatea de a face alegeri care nu sunt pe placul lui Dumnezeu.

După cum am văzut, în momentul căderii, Adam și Eva și-au folosit voința pentru a alege păcatul în locul loialității față de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu a blestemat rasa umană, iar una dintre consecințe o reprezintă faptul că voința ne-a fost afectată, și ne este imposibil să mai dorim să fim pe placul lui Dumnezeu.

În Romani capitolele 6-8, Pavel folosește metafora robiei pentru a descrie acest blestem al voinței umane. El arată că păcatul locuiește în ființa umana căzută, înrobind voința noastră, astfel încât să ajungem totdeauna să dorim păcatul. Să ascultăm încă o dată cuvintele lui Pavel din Romani 8:5-8:

... cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești umblă după lucrurile firii pământești... Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se

supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu. (Romani 8:5-8)

Păcatul controlează ființele umane căzute, făcând astfel imposibilă supunerea noastră față de legea lui Dumnezeu și anulând posibilitatea de a face ceva pe placul Lui.

Lucrul acesta nu înseamnă că nu mai avem voință sau că nu mai facem alegeri veritabile. Din contră, continuăm să dorim și să alegem conform cu natura noastră dar, pentru că natura noastră a fost afectată, suntem incapabili să facem ceva care să-L onoreze și să-L glorifice pe Dumnezeu. Păcatul întinează toate gândurile, cuvintele și faptele noastre.

La prima vedere, această evaluare a voinței omului căzut poate părea una extremă. Căci, până la urmă, și oamenii păcătoși fac lucruri care par a fi bune. Într-un sens, ar fi o nebunie să negăm lucrul acesta. Dar, trebuie să avem totdeauna grijă să trecem dincolo de ce este la suprafață, pentru a înțelege adevăratul caracter al lucrurilor pe care le face un om căzut în păcat și care nu a fost răscumpărat.

Vă amintiți că la începutul acestei serii, ne-am îndreptat către *Mărturisirea de credință de la Westminster*, capitolul 16, paragraful 7, pentru a explica acest subiect complex. Să citim din nou ce afirmă el:

Faptele făcute de oameni nenăscuți din nou... pot fi fapte pe care le poruncește Dumnezeu și de folos atât lor înșiși, cât și altora, dar, pentru că ele nu izvorăsc dintr-o inimă curățită prin credință și nici nu sunt făcute într-un mod corect, după Cuvânt, pentru un scop bun - gloria lui Dumnezeu sunt, ca urmare, păcătoase, nu pot fi plăcute lui Dumnezeu și nu pot câștiga harul Lui pentru om.

Aceste cuvinte sumarizează foarte bine învățătura biblică privitoare la starea morală a omului căzut și încă nerăscumpărat prin Hristos. După cum afirmă *Mărturisirea de credință*, într-un fel chiar și oamenii neregenerați ascultă poruncile lui Dumnezeu, și fac lucruri bune.

Isus a menționat același principiu în Matei 7:9-11, unde rostește următoarele cuvinte:

Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, cari sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer! (Matei 7:9-11)

Majoritatea oamenilor fac cel puțin anumite fapte care sunt în aparență bune, cum ar fi iubirea și îngrijirea propriilor copii. Deci, există un sens superficial în care chiar și necredincioșii adoptă tipuri de comportament pe care Dumnezeu le binecuvântează.

Totuși, *Mărturisirea de la Westminster*, scoate corect în evidență și un alt sens, în care aceste acțiuni sunt, de fapt, păcătoase și nu sunt pe placul lui Dumnezeu. Motivul este acela că îndeplinesc doar *parte* dintre exigențele neprihăririi.

Mărturisirea sumarizează învățătura Scripturii, punctând că faptele noastre trebuie să treacă cinci teste pentru a putea fi cu adevărat bune. Mai întâi, trebuie să fie fapte pe care le poruncește Dumnezeu. Apoi, trebuie să fie de folos atât nouă, cât și altora. Al treilea, trebuie să pornească dintr-o inimă curățită prin credință. În al patrulea rând, trebuie să fie făcute în mod corect, iar în final, trebuie să fie făcute cu un scop corect, și anume gloria lui Dumnezeu.

Acest punct de vedere este în armonie cu abordarea eticii pe care am adoptat-o de-a lungul acestui ciclu de studii. Mai întâi, realitatea că faptele bune sunt cele poruncite de Dumnezeu este reflectat de perspectiva normativă, conform căreia toate faptele sunt judecate după standardul caracterului lui Dumnezeu, revelat în Cuvântul Său.

Apoi, accentul asupra utilității, scopului corect și modului bun de a face faptele sumarizează realitățile, obiectivele și mijloacele perspectivei situaționale.

În al treilea rând, faptul că faptele bune trebuie să pornească dintr-o inimă curățită prin credință, corespunde perspectivei existențiale, în care faptele cu adevărat bune pot fi făcute doar de către oameni a căror bunătate a fost restaurată prin credința în Dumnezeu.

Din nefericire, pentru omenirea căzută în păcat, ființele noastre sunt atât de corupte, încât nu avem în mod natural o inimă curățită prin credință. Voința noastră nu caută și nu se străduiește să găsească scopul corect, și anume gloria lui Dumnezeu și refuzam să ne supunem legii Lui. Ca urmare, deși oamenii neregenerați pot face alegeri aparent bune, acestea nu sunt niciodată cu adevărat bune.

După ce am privit la modul în care căderea ne-a influențat natura și a făcut ca voința noastră să fie înrobite de păcat vom discuta despre cunoștința, insistând asupra efectului căderii asupra capacității noastre de a înțelege standardul lui Dumnezeu.

CUNOȘTIȚA

Pentru unii dintre noi, ideea că în urma căderii capacitatea noastră de a avea o înțelegere morală a fost afectată, poate părea ciudată, deoarece și un om necredincios poate citi Biblia și îi poate înțelege poruncile. Scriptura însăși afirmă că un necredincios poate cunoaște multe lucruri despre Dumnezeu dar, la o analiză mai atentă, vom vedea că, deși ființele umane căzute și nerăscumpărate posedă o anumită înțelegere a adevărului, căderea le împiedică să aibă o înțelegere corectă a poruncilor lui Dumnezeu.

Discuția privitoare la efectele căderii asupra cunoașterii morale se va împărți în trei secțiuni. Mai întâi, vom discuta despre modul în care păcatul împiedică accesul umanității la revelație, apoi, vom menționa modul în care păcatul împiedică înțelegerea revelației, iar în final, vom analiza impactul păcatului asupra capacității omului de a se supune revelației. Să începem cu felul în care căderea în păcat a împiedicat accesul omului la revelație.

Accesul la revelație

Una dintre modalitățile în care căderea a împiedicat accesul omenirii la revelație este prin limitarea lucrării Duhului Sfânt de iluminare și călăuzire interioară. Lucrul acesta nu s-a petrecut din pricină că Duhul Sfânt ar fi incapabil să slujească ființelor

umane căzute, ci pentru că Dumnezeu a blestemat umanitatea, lipsind-o de aceste daruri divine.

După cum probabil vă amintiți din lecțiile anterioare, iluminarea este un dar divin al cunoștinței sau înțelegerii, de natură primordial cognitivă, cum ar fi înțelegerea că Isus este Mesia, pe care a primit-o Petru în Matei 16:17.

Călăuzirea interioară reprezintă darul divin al cunoștinței și înțelegerii de natură primordial emotivă sau intuitivă. Ea include lucruri precum conștiința și convingerea că Dumnezeu vrea să acționăm într-un anumit mod.

Într-un sens, Dumnezeu dă o măsură de iluminare și călăuzire interioară tuturor oamenilor. De exemplu, chiar și necredincioșii au o cunoștință instinctivă a legii lui Dumnezeu. Mulți dintre ei doresc dreptatea și înțeleg că este rău să furi și să omori. De asemenea, necredincioșii sunt adesea muștrați de conștiința lor atunci când comit anumite păcate.

Dar, Duhul Sfânt nu oferă aceeași măsură de iluminare și călăuzire interioară celor necredincioși ca și celor credincioși. În cei dintâi, El lucrează doar atât cât să-i facă să se simtă muștrați pentru încălcarea legilor lui Dumnezeu, iar motivul pentru aceasta este simplu:

Dumnezeu a ales să Se descopere astfel încât să-i binecuvânteze pe cei ce-L iubesc și să-i blesteme pe cei ce-L urăsc.

Comparați Ioan 17:26, unde Isus se roagă Tatălui folosind următoarele cuvinte:

Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei (Ioan 17:26)

Isus s-a făcut cunoscut celor credincioși, pentru a zidi iubirea și unitatea dintre Domnul și poporul Său. Prin contrast, dușmanilor Lui le oferă doar o înțelegere limitată, doar atât cât să poată fi judecați.

Pe lângă limitarea accesului umanității la revelație, căderea a împiedicat și capacitatea oamenilor de a o înțelege.

Înțelegerea revelației

Căderea în păcat a afectat și a redus în mod serios capacitatea noastră de a înțelege revelația lui Dumnezeu. Deși ființele umane căzute încă au acces la mare parte din revelația lui Dumnezeu, ne lipsesc multe dintre deprinderile de care avem nevoie pentru a o înțelege. Avem, în continuare, capacitatea mentală de a înțelege învățăturile de bază ale revelației lui Dumnezeu, dar înțelegerea morală depinde de mai mult decât de simpla cunoaștere mentală, implicând întreaga persoană.

Judecățile noastre etice nu pot fi separate de evaluarea realităților. Mulți factori non-cognitivi ne influențează evaluările etice, cum ar fi sentimentele, conștiința, intuiția, loialitatea, dorințele, temerile, slăbiciunile, eșecurile, respingerea lui Dumnezeu și multe altele.

În Matei 13:13-15, Isus se referă la această problemă, atunci când explică felul în care utilizează parabolele:

Măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia, care zice: Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, (Matei 13:13-15)

Ființele umane căzute au ochi și urechi pentru a primi revelația lui Dumnezeu, dar inima lor este împietrită împotriva lui Dumnezeu și a adevărului Lui. Lucrul acesta ne împiedică adesea să înțelegem în mod corect revelația pe care o primim.

În Efeseni 4:17-18, Pavel vorbește despre această problemă:

...să nu mai trăiți cum trăiesc păgînii, în deșertăciunea gândurilor lor, avînd mintea întunecată ... din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor (Efeseni 4:17-18)

Stricăciunea naturii umane produsă la cădere, are ca rezultat împietrirea inimii, iar această împietrire ne împiedică să înțelegem corect revelația lui Dumnezeu.

Logica și intelectul nostru funcționează în multe aspecte așa cum ar trebui, iar acesta reprezintă unul dintre motivele pentru care Dumnezeu ne socotește răspunzători pentru înțelegerea revelației Lui. Dar, căderea ne-a stricat în așa măsură, încât ne împotrivism lui Dumnezeu și adevărului Lui, astfel încât, în loc să acceptăm adevărata cunoștință de la Dumnezeu, ne înșelăm singuri crezând minciunile pe care inima noastră păcătoasă le inventează.

După ce am văzut că ființele umane căzute au acces limitat la revelația lui Dumnezeu și o înțelegere greșită a acesteia, trebuie să analizăm și felul în care ascultarea noastră de revelația lui Dumnezeu a fost, la rândul ei, afectată de cădere.

Ascultarea de revelație

Poate părea ciudat să ne gândim la ascultare ca fiind un aspect al cunoașterii. De obicei, privim revelația ca o sursă de cunoaștere și ascultarea ca un pas separat și ulterior al acesteia. Într-un sens, lucrul acesta este adevărat, dar există și o dimensiune în care cunoașterea și ascultarea sunt, în esență, una și aceeași. În sensul acesta, căderea afectează cunoașterea lui Dumnezeu prin distrugerea abilității noastre de a-L asculta.

Pentru a înțelege felul în care incapacitatea de a asculta de Dumnezeu ne afectează cunoașterea standardelor Lui, ne vom axa pe două aspecte ale relației dintre cunoaștere și ascultare. Mai întâi, în Scriptură, există o relație de reciprocitate între ascultare și cunoaștere. Apoi, vom lua în discuție câteva exemple biblice care ne arată că cele două sunt inseparabile. Vom începe cu ideea că ascultarea duce la cunoașterea de Dumnezeu și la înțelegerea standardelor Lui.

În Scriptură există o relație de reciprocitate între ascultare și cunoaștere. Pe de o parte, cunoașterea lui Dumnezeu duce la ascultare de El, lucru pe care îl vedem în pasaje precum 2 Petru 1:3, unde apostolul scrie următoarele cuvinte:

**Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie,
prin cunoașterea Celuice ne-a chemat prin slava și puterea Lui (2
Petru 1:3)**

În acest pasaj, ni se spune că am primit cunoașterea pentru a avea viață și evlavie.

Acest tip de argumentare este în concordanță cu modelul observat deja: mai întâi primim revelația lui Dumnezeu și o înțelegem și, apoi, în ascultare de El o aplicăm prin viața noastră. Dar, și reciproca este valabilă. În Scriptură, ascultarea este o condiție prealabilă pentru obținerea cunoașterii, trăirea revelației lui Dumnezeu în viața noastră duce la cunoașterea de El. După cum ne învață Proverbe 1:7:

Frica Domnului este începutul științei ... (Proverbe 1:7)

Același lucru îl citim și în Proverbe 15:33:

Frica de Domnul este școala înțelepciunii ... (Proverbe 15:33)

În aceste versete și în multe altele, cunoașterea izvorăște din ascultare, adică, atunci când ne supunem autorității lui Dumnezeu, avem posibilitatea de a înțelege revelația Lui.

Dar, căderea a stricat natura și voința noastră, încât am ajuns să ne revoltăm împotriva lui Dumnezeu, incapabili să ne mai supunem cuvântului Lui.

Deoarece cunoașterea izvorăște din ascultare, oamenii care sunt incapabili să se supună lui Dumnezeu sunt incapabili și să-L cunoască în cel mai profund sens al acestui cuvânt. Cu alte cuvinte, așa cum ascultarea duce la cunoașterea, păcatul duce la ignoranță.

După ce am văzut problemele generate de cădere, și că ascultarea duce la cunoașterea revelației, suntem gata să discutăm faptul că, în Biblie, aceste două idei sunt inseparabile.

În Scriptură, întâlnim deseori situația în care conceptele ascultării și cunoașterii sunt sinonime. Uneori, relația dintre ele este una de apozitie, un concept decurge și ajută la înțelegerea celuilui. De exemplu, să citim Osea 6:6:

**Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoașterea de Dumnezeu mai mult
decît arderi de tot. (Osea 6:6)**

În acest verset, expresiile loialitate doresc, nu jertfe și cunoașterea de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot le pune într-o relație de apozitie, în sensul că cea de-a doua expresie reafirmă ideea susținută de prima, pentru a o lămurii. Deci, jertfa e sinonimă cu arderea de tot, iar loialitatea, expresie a ascultării, e sinonimă cunoașterii lui Dumnezeu.

Alteori, ascultarea este folosită pentru a defini cunoașterea și invers. De exemplu, în Ieremia 22:16, Domnul spune următoarele cuvinte:

**Judeca pricina săracului și a celui lipsit, și era fericit. Nu înseamnă
lucrul acesta a Mă cunoaște? (Ieremia 22:16)**

Aici, cunoașterea lui Dumnezeu este definită în termenii ascultării de El, în mod special sub forma facerii dreptății.

În al treilea rând, Scriptura demonstrează uneori asemănarea dintre ascultare și cunoștință, folosind-o pe una ca exemplu pentru cealaltă. Să luăm, de pildă, Osea 4:1, unde profetul acuză poporul Israel astfel:

Ascultați Cuvântul Domnului, copiii lui Israel! Căci Domnul are o judecată cu locuitorii țării, pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară (Osea 4:1)

Osea prezintă trei lucruri pe care israeliții nu le făcuseră, atrăgând mânia lui Dumnezeu: fuseseră necredincioși, lipsiți de dragoste și lipsiți de cunoașterea lui Dumnezeu. Prin faptul că include cunoașterea de Dumnezeu în această listă a exemplurilor etice, Osea prezintă cunoașterea ca parte integrantă a ascultării și ne arată că avem responsabilitatea etică de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Ascultarea și cunoașterea nu sunt totdeauna unul și același lucru, cu toate acestea, Scriptura asociază cele două concepte foarte mult, spunând că, într-o mare măsură, dacă nu-L ascultăm pe Dumnezeu, nici nu-L putem cunoaște.

Căderea a afectat profund umanitatea. Blestemul lui Dumnezeu asupra lui Adam și Eva a afectat natura, voința și cunoștința tuturor ființelor umane descendente pe cale naturală din cei doi. Consecințele etice ale acestui fapt sunt uluitoare: nicio ființă umană căzută nu poate să gândească, să spună și să facă nimic bun din punct de vedere moral. Toate gândurile, cuvintele și faptele noastre sunt, într-o măsură mai mare sau mai mică, păcătoase, deoarece suntem oameni păcătoși și căzuți. Deci, atunci când avem de luat decizii etice, trebuie să ținem cont de felul în care căderea a afectat toate persoanele implicate.

După ce am studiat problema bunătății și a ființei umane în perioadele creației și căderii, să abordăm perioada răscumpărării, vreme în care Dumnezeu îi reabilitează pe cei ce se încred în El pentru mântuire și le dă puterea să fie buni.

RĂSCUMPĂRAREA

Perioada răscumpărării a început imediat după cădere, când Dumnezeu a arătat îndurare față de Adam și Eva, chiar și în blestemul rostit din pricina păcatului lor. În lecțiile anterioare, am numit această îndurare *protoevanghelia* sau “prima evangheligie”, în care Dumnezeu anunță că va trimite un răscumpărător care să schimbe consecințele negative ale căderii.

Dar, perioada răscumpărării nu a eradicat imediat toate efectele acesteia. Dimpotrivă, răscumpărarea reprezintă un proces lent care nu se va încheia decât la revenirea în glorie a lui Isus. Până atunci, căderea continuă să aibă consecințe asupra tuturor ființelor umane, inclusiv a credincioșilor.

Chiar și așa, când sunt răscumpărați și devin credincioși, oamenii experimentează eliberarea de sub consecințele căderii în aspecte foarte importante ale vieții lor.

Vom discuta despre răscumpărarea credincioșilor ca proces invers al căderii, urmând pașii pe care i-am parcurs și în discuția anterioară. Mai întâi, vom aborda natura noastră, arătând felul în care răscumpărarea restaurează bunătatea interioară. Apoi, vom

discuta despre voința umană și despre libertatea față de păcat. Iar în final, ne vom opri asupra cunoașterii, adică a restaurării capacității noastre de a înțelege revelația lui Dumnezeu. Să începem discutând despre natura umană și despre restaurarea ei prin procesul răscumpărării.

NATURA

Vă amintiți că natura umană reprezintă caracterul nostru fundamental, adică aspectele centrale ale ființei noastre. După cum am văzut, natura noastră căzută este rea. Îl urâm pe Dumnezeu și iubim păcatul, fiind incapabili de bunătate morală.

Dar, când suntem răscumpeați prin Hristos, natura noastră este regenerată. Când Duhul Sfânt ne regenerează, El ne dă o natură bună, care-L iubește pe Dumnezeu și urăște păcatul și reface capacitatea noastră morală de a fi cu adevărat buni. Iată ce spune Ezechiel 36:26, cu privire la răscumpărarea viitoare care avea să aibă loc în Hristos:

Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne (Ezechiel 36:26)

În Romani 6:6-11, Pavel vorbește despre același lucru în felul următor:

Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentruca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat... Socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, (Romani 6:6-11)

Mărturia Vechiului și Noului Testament este aceea că ființa umană căzută are o inimă și un suflet supuse păcatului dar, atunci când Dumnezeu ne răscumpără, El le creează din nou, dându-ne o inimă și un duh neprihănit, în locul celui păcătos. Având această nouă natură, devenim pentru prima dată capabili să-L iubim pe Dumnezeu și să ne supunem cuvântului Lui, beneficiind astfel de binecuvântările Lui.

Bineînțeles că, răscumpărarea noastră nu este finalizată, deoarece chiar având o natură nouă, suntem încă întinați de păcat. De aceea, în Marcu 10:18, Isus face următoarea afirmație:

„Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.” (Marcu 10:18)

Ființa umană răscumpărată posedă o măsură de bunătate, dar nu este încă aceea ființă perfectă, asemenea lui Dumnezeu. Chiar și așa, prin faptul că avem această nouă natură, Dumnezeu ne poate binecuvânta în mod minunat.

Având această înțelegere a naturii noastre răscumpeate, să studiem despre restaurarea voinței noastre, care are loc în urma răscumpărării.

VOINȚA

Voința noastră reprezintă capacitatea personală de a decide, a alege, a dori, a spera și a intenționa. După cum am văzut, din pricina căderii în păcat, suntem în imposibilitatea de a ne folosi voința într-un mod curat și neprihănit. Pavel descrie această stricăciune în termenii robiei, spunând că voința noastră căzută și nerăscumpărată se află în robia păcatului care locuiește în noi. Din cauza acestei robii, nu avem capacitatea de a face alegeri plăcute lui Dumnezeu și nu avem nici dorința aceasta.

Dar, când venim la credința în Hristos, autoritatea păcatului asupra noastră este frântă, astfel încât nu mai suntem obligați să dorim și să alegem păcatul. Mai mult, Duhul Sfânt locuiește în noi, dându-ne puterea și voința de a-L iubi și a-L asculta pe Domnul. Despre această dimensiune a răscumpărării vorbește Ezechiel 36:27, unde vedem binecuvântările care însoțesc răscumpărarea:

Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele (Ezechiel 36:27)

Pavel scrie în Filipeni 2:12-13 astfel:

... duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur ... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea (Filipeni 2:12 -13)

Trebuie să reținem că înnoirea voinței noastre nu înseamnă rezolvarea deplină a problemei păcatului din viața noastră. Păcatul încă locuiește în noi, așa că trebuie să ne împotrivim lui în permanență, dar diferența este aceea că nu mai suntem robi ai păcatului, obligați să îndeplinim voia lui. Chiar și în aceste condiții, a te împotrivit păcatului poate fi un lucru foarte greu. Pavel descrie lupta aceasta în Romani 7:21-23, unde descrie astfel viața creștină:

Când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele (Romani 7:21-23)

Putem rezuma învățătura biblică privitoare la voință în felul următor: la creație voința noastră era capabilă să păcătuiască, dar și să se împotrivescă păcatului, însă la căderea omului în păcat, ne-am pierdut capacitatea de a ne împotrivi acestuia. În același timp, păcatul a intrat să locuiască în viața noastră ca stăpân, înrobindu-ne voința.

În momentul răscumpărării, voința noastră este restaurată iar stăpânirea păcatului asupra noastră este frântă. Astfel, putem din nou să ne împotrivim lui, iar Duhul Sfânt locuiește înăuntrul nostru, pentru a ne da puterea și motivația să facem așa.

Din nefericire, în această etapă a răscumpărării, păcatul încă locuiește în noi, trebuind astfel să facem față luptei dintre influența lui și influența Duhului Sfânt. Dar, atunci când va reveni Isus pentru a desăvârși răscumpărarea noastră, vom fi eliberați de

prezența păcatului și ne vom afla doar sub influența Duhului Sfânt, astfel că nu vom mai alege niciodată să păcătuim.

După ce am studiat natura și voința, suntem gata să discutăm despre restaurarea cunoștinței noastre prin procesul răscumpărării.

CUNOȘTINȚA

La fel ca mai înainte, discuția despre cunoștință va avea trei părți. Mai întâi, vom discuta despre accesul la revelație, apoi, despre înțelegerea acesteia și, în fine, despre ascultarea de ea. Să începem cu felul în care accesul nostru la revelație este restaurat prin răscumpărare.

Accesul la revelație

După cum vă amintiți, căderea a restricționat în mod semnificativ accesul omenirii la iluminarea Duhului Sfânt, care este un dar divin al cunoașterii sau înțelegerii, de natură primordial cognitivă.

De asemenea, am văzut felul în care căderea restricționează accesul nostru la călăuzirea interioară a Duhului Sfânt un dar al cunoașterii sau înțelegerii în principal emoțional sau intuitiv.

Dar, prin răscumpărare, obținem un mai mare acces la aceste lucrări ale Duhului Sfânt. În locul unei revelații ce rezultă doar în condamnarea noastră, Duhul Sfânt ne convinge de adevărul Evangheliei și de multe alte lucruri care sunt parte integrantă a mântuirii noastre. El sensibilizează conștiința noastră față de caracterul lui Dumnezeu și ne oferă o intuiție spirituală. Pentru exemplificare, să citim cuvintele apostolului Ioan din 1 Ioan 2:27:

...ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile (1 Ioan 2:27)

De asemenea, în Efeseni 1:17, Pavel vorbește despre iluminarea și despre călăuzirea lăuntrică în felul următor:

Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui. (Efeseni 1:17)

Pe lângă faptul că ne oferă din nou acces la revelație, prin lucrarea Duhului Sfânt, răscumpărarea, ne reface și înțelegerea revelației.

Înțelegerea revelației

După cum am văzut, căderea ne-a făcut vrăjmași ai lui Dumnezeu, care se împotrivesc adevărului și, în loc să accepte adevărata cunoaștere de la Dumnezeu, se înșală singuri, crezând o minciună. Dar, când suntem mântuiți, Duhul Sfânt schimbă

inima noastră, astfel încât începem să-L iubim pe Dumnezeu în loc să-L urâm și, ne înnoiește mintea, pentru a putea înțelege adevărurile revelate de El.

În 1 Corinteni 2:12-16, Pavel explică faptul că Dumnezeu ne dă o înțelegere nouă în felul următor:

...și noi ... am primit... Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe cari ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său... Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege... Noi însă avem gândul lui Hristos (1 Corinteni 2:12-16)

Fără Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi, nu putem înțelege adevărul Lui. Răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu ne întunecă rațiunea și ne face să credem tot felul de minciunii despre caracterul și lucrarea Lui. Dar, Duhul Sfânt ne păzește inima și mintea, nimicind puterea păcatului de a ne înșela și dându-ne puterea de a înțelege revelația. Iată ce spune Pavel în Coloseni 1:9:

De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să fiți umpluți de cunoașterea voii Lui, cu toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească, (Coloseni 1:9)

Pavel știe că niciun credincios nu are o înțelegere desăvârșită a revelației lui Dumnezeu și, de aceea, se roagă în permanență pentru ca cei din Colose să crească în înțelegere. La fel ca ei, și noi avem nevoie de lucrarea constantă a Duhului Sfânt, pentru ca înțelegerea noastră să poată crește.

Până acum, am văzut că răscumpărarea restaurează cunoștința noastră, oferindu-ne acces la revelație și ajutându-ne să ne formăm o înțelegere corectă a revelației. Acum suntem gata să discutăm despre modul în care răscumpărarea restaurează cunoștința noastră, prin faptul că ne dă puterea de a asculta de revelația lui Dumnezeu.

Ascultarea de revelație

În această lecție, am descris relația dintre ascultare și cunoștință în două moduri. Mai întâi, în Scriptură vedem prezentată o relație de reciprocitate între ascultare și cunoștință și, apoi, observăm că aceste două idei sunt inseparabile.

Modul în care vom aborda ideea că răscumpărarea duce la ascultare de revelație va urma același tipar. Mai întâi, vom vorbi despre faptul că există o relație de reciprocitate între răscumpărare și ascultare și, apoi, vom analiza câteva dintre modalitățile prin care Biblia argumentează că cele două idei sunt inseparabile. Vom începe cu faptul că răscumpărarea duce la ascultare.

Scriptura afirmă clar că una dintre caracteristicile răscumpărării este ascultarea pe care o aduce în viața credincioșilor. Sub călăuzirea și puterea Duhului Sfânt, credincioșii se comportă altfel decât restul lumii. Umanitatea căzută îl urăște pe Dumnezeu și nu-L poate asculta, dar umanitatea răscumpărată îl iubește pe Dumnezeu și-L ascultă.

Apostolul Ioan scrie adesea despre această idee, în texte precum 1 Ioan 2:3-6 unde spune:

Prin aceasta știm că-L cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc“, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus. (1 Ioan 2:3-6)

Scriptura descrie adesea lucrarea Duhului Sfânt folosind imaginea roadelor. De exemplu, în Matei capitolul 3, Ioan Botezătorul le cere ucenicilor lui să facă roade vrednice de pocăința lor, iar în Galateni capitolul 5, Pavel pune în contrast faptele rele produse de păcat în viața celor necredincioși, cu faptele bune pe care Duhul Sfânt le produce în viața celor credincioși. Iată cuvintele lui din Galateni 5:22-23:

Roada Duhului, dimpotrivă, este:dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndeța, înfrînarea poftelor. (Galateni 5:22-23)

Prin prezența și puterea Lui, Duhul Sfânt produce roadele neprihănirii în viața noastră și ne ajută să ascultăm de Dumnezeu, pentru a putea manifesta virtuți morale și spirituale.

După ce am analizat faptul că răscumpărarea duce la ascultare, trebuie să studiem faptul că aceste două idei sunt inseparabile, adică a fi răscumpărat înseamnă a asculta de Domnul.

Multe pasaje din Scriptură arată că răscumpărarea și ascultarea sunt unul și același lucru. De obicei, fac lucrul acesta prin a-i defini pe cei credincioși ca persoane care ascultă de Domnul. Uneori, convertirea la Hristos este descrisă ca un act de ascultare, care implică aspecte precum credința în El și pocăința de păcate. De pildă, în 1 Petru 1:22-23, apostolul dă următoarele îndrumări:

Deci, ca unii cari, prin ascultarea de adevăr, v'ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou (1 Petru 1:22-23)

Petru vorbește aici despre convertirea care se produce în momentul nașterii din nou, ca despre o ascultare a adevărului.

Alteori, răscumpărarea este echivalată cu ascultarea, datorită multitudinii de aspecte în care cei credincioși sunt chemați să asculte de Dumnezeu. Ascultăm de poruncile Lui pentru că-L iubim. După cum spune Evrei 5:9:

[Isus] S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mîntuiri vecinice. (Evrei 5:9)

În acest context, autorul Epistolei către Evrei se referă la lucrarea preoțească cerească a lui Isus, în care duce mai departe mîntuirea noastră prin continua Lui mijlocire pentru noi. El face aceasta pentru toți cei a căror viață este caracterizată de ascultarea de El, adică pentru cei ce cred în El și în care locuiește Duhul Sfânt.

Ceea ce trebuie să reținem în urma acestei discuții despre relația dintre răscumpărare și ascultare este faptul că răscumpărarea duce la ascultare de Dumnezeu, iar ascultarea de Dumnezeu aduce cunoașterea Lui și a căilor Lui.

Încă o dată, să ne reamintim că, în urma căderii, cunoștința noastră a fost afectată parțial, devenindu-ne imposibil să mai ascultăm de Domnul. Dar, răscumpărarea ridică acest blestem prin restaurarea ascultării noastre, iar acesta duce la cunoștința de Dumnezeu.

În lumina faptului că răscumpărarea restaurează cunoștința de Dumnezeu, nu trebuie să ne surprindă că Scriptura prezintă, adesea, răscumpărarea în termenii cunoștinței de Dumnezeu. Această cunoștință este compusă din partea cognitivă, a informațiilor privitoare la evanghelie, și din cea existențială și relațională, care are de-a face cu cunoașterea unei persoane. Găsim această învățătură în locuri ca Psalmul 36:10, Daniel 11:32 și 2 Ioan 1. În felul acesta s-a rugat și Isus în Ioan 17:3:

Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. (Ioan 17:3)

Deci, în această perioadă a răscumpărării, bunătatea noastră intrinsecă este restaurată prin înnoirea naturii, a voinței și a cunoștinței noastre de Dumnezeu. Prin această răscumpărarea a ființei, ni se redă și capacitatea de a face fapte bune: a spune, a gândi și a face acele lucruri pe care le binecuvântează Dumnezeu.

CONCLUZIE

În această lecție am început analiza perspectivei existențiale prin studierea relației dintre bunătate și individ. Am evaluat bunătatea din perspectivă istorică, pornind de la începutul creației și observând că rădăcinile ei se află în însăși ființa lui Dumnezeu și că omul a fost creat ca o ființă cu bunătate intrinsecă. Apoi, am văzut că păcatul, prin cădere, a distrus această bunătate a omului, făcându-ne incapabili de a mai avea un comportament moral. În fine, am văzut că, prin răscumpărare, bunătatea ființei noastre este restaurată datorită mântuirii venite prin Hristos făcându-ne din nou capabili de un comportament moral bun.

În procesul luării unor decizii biblice în lumea modernă, trebuie să ținem totdeauna cont de faptul că adevărata bunătate presupune o potrivire a caracterului nostru cu cel al lui Dumnezeu. Vestea proastă este că suntem ființe căzute și că păcatul locuiește în noi, făcându-ne incapabili să mai reflectăm bunătatea lui Dumnezeu. Dar, vestea bună este că atunci când Duhul Sfânt aduce în viața noastră răscumpărarea, El vine să locuiască în noi, dându-ne o nouă natură și făcându-ne capabili să trăim o viață plăcută și binecuvântată de Dumnezeu. Dacă ținem cont de aceste realități, vom avea o mai bună capacitate de a oferi răspunsuri pe placul Domnului la problemele etice.